

да проповѣдватъ на съврѣмненния свѣтъ и да цѣлуватъ краката, като тази блудница. На кого? — На бѣднитѣ вдовици, на бѣднитѣ сирачета; на страждущитѣ, на онеправданитѣ. Туй е, което се изисква. Ще кажете: „Цѣлувка!“ Да, цѣлувка; за да се даде цѣлувка, трѣбва да се стопли вашето сърце. За цѣлуването се изисква голѣмо геройство. А въ България азъ съмъ срѣщалъ малцина, които знаятъ да цѣлуватъ. Срѣщалъ съмъ нѣкои, понамѣстятъ джунитѣ си, зачервятъ се. Сърце, сърце! Не искамъ да вземешъ нѣщо отъ мене, но да съзнаешъ, че твоятъ животъ е билъ досега безполезенъ, животъ на заблудения въ мисли, желанія и чувства, и да се роди въ тебе онази велика мисль, че отсега нататкъ ще живѣешъ чистъ животъ, ще цѣлувашъ онѣзи слънчеви лъчи, които създаватъ рѣстенето на твоята душа. И тъй, който цѣлува, трѣбва да бжде на мѣстото на тази грѣшница, а когато го цѣлуватъ, трѣбва да бжде на мѣстото на Христа. И така, когато дойде нѣкой да те цѣлуне, ще кажешъ: „Чакай, братко, чакай, ти мислишъ, че отъ мене можешъ да добиешъ нѣщо? — Не.“ Единъ калугеръ ми разправяше слѣдния случай: „Отидохъ, казва, на църква. Излѣзе единъ богатъ човѣкъ, и азъ му хванахъ ржката, цѣлунахъ я. Той ми даде 100 лв. Излѣзе слѣдъ това една богата жена, хванахъ и нейната ржка, цѣлунахъ я. Тя ми даде 200 лв. Излѣзе най-послѣ и нашиятъ владика, цѣлунахъ и неговата ржка. Той ми даде 1 лв. Казахъ си: „Пфу, да знаяхъ, отиде ми цѣлувката напразно!“ Този човѣкъ си продава цѣлувката за пари. „Онзи, богатиятъ човѣкъ, ми даде 100 лв., богатата жена — 200 лв., а владиката, той е бактисалъ, и не само че ми даде единъ левъ, но го извади съ недоволство и рече: „Хайде, върви си!“ Но цѣлувка за 100 лв., за 200 лв. и за 1 лв. не се продава. Владиката пръвъ казалъ истината. Той казалъ: „Слушай, не ставай глупавъ, азъ съмъ владика, не азъ съмъ Христосъ. Докато цѣлувашъ моята ржка, ти си все на тази глава ще не